

A Teremtő imádása

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 40:26; János 19:16-30;
2Korinthus 5:17; Kolossé 1:17; Jelenések 1:9; 4:11

„Méltó vagy Uram, hogy végy dicsőséget és tisztességet és erőt; mert te teremtettél mindent, és a te akaratodért vannak és teremtettek” (Jel 4:11).

Könnyű adottnak venni dolgokat, különösen olyasmit, amit mindig is ismertünk, tapasztaltunk. A kisgyerekek is természetesnek veszik, hogy ott vannak a szüleik, akiket egész kis életükben ismertek. Mi is természetesnek vesszük a napot, az égboltot, a levegőt és a lábunk alatt a talajt.

Vajon elgondolkoztunk már azon, hogy az életünkben mennyi mindent gondolunk biztosnak? Milyen gyakran fordul elő, hogy megállunk és fel tesszük magunkban a híres filozófiai kérdést: *Miért létezik valami, ahelyett, hogy semmi nem létezne?*

Először is, miért létezik az univerzum és benne megannyi fenséges, pompázatos és elképesztő dolog? Milyen nagy logikai ellentmondás merül fel, ha a világegyetem nem volna itt – és benne mi sem? A legújabb tudományos teória szerint (ezek ugyanis általában változnak) egykor az univerzum nem létezett. Más szóval: a létezésünk esetleges, és csoda, hogy egyáltalán itt vagyunk. Ellentétben a világmindenség eredetével kapcsolatos különféle mítoszokkal, hogy a semmiből vagy valamilyen matematikai egyenletből keletkezett, a világ csakis azért létezik, mert Isten, a Teremtő megalkotta mindennel együtt, ami benne van.

TÁRS A SZENVEDÉSBEN

Mennybemenetele (ApCsel 1:9) után Jézus meglátogatta az apostolok közül még egyedül életben lévő Jánost Pátmosz szigetén, ahová a kegyetlen római császár, Domitianus száműzte.

Olvassuk el Jel 1:9, valamint Mt 13:21, Jn 16:33 és ApCsel 14:22 verseit! Mi az üzenete e részeknek Jézus követői számára?

János, akit elszakítottak a családjának, a barátainak és a keresztyén közösségnek a támogatásától, nem maradt egyedül a megpróbáltatások és bajok között, amelyek azért érték, mert Jézus követője volt. Szolgálatára még nem ért véget. Egy vakítóan fényes angyal kereste fel az elhagyatott szigeten, hogy közvetlenül az Isten trónjától jövő üzenetet adjon át neki. Ennek a Jézustól eredő üzenetnek visszhangoznia kell az évszázadokon át, hogy reményt adjon minden nemzedéknek, de legfőképpen felkészítse Isten végidei népét Jézus visszajövetelére. Komoly figyelmeztetést közvetít, ugyanakkor bátorít is az utolsó időre nézve, amikor felkészülünk a végső napok megpróbáltatásaira (vagy bármilyen próbára, ami előtt állunk éppen).

Aki belép a barlangba, amiről azt tartják, hogy ott látogatta meg Jánost a mennyei angyal a prófétai üzenettel, a bejáratnál azonnal meglát egy táblát *A jelenések könyve* egészét összefoglaló felirattal: „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítéletének órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7).

A jelenések könyvének központi témája Isten tisztelete. Az Úr úgy teremtett meg bennünket, hogy képesek legyünk az imádatra. Mindannyian imádkunk valamit vagy valakit. Lehetővé teszi az igaz imádat, a Teremtőé, hogy felismerjük életünk valódi célját, okot ad az életre. Nemcsak olyasmit biztosít, amiért érdemes meghalni, hanem még valami sokkal fontosabbat: azt, amiért érdemes élni, sőt ha a szükség úgy hozná, még megpróbáltatásokat is elviselni érte. Miközben pedig a végső válsághelyzetek kibontakoznak, jobban megértjük azt, hogy „*sok nyomorúságon át kell az Isten országába bemennünk*” (ApCsel 14:22, ÚRK).

Szenvedéseket, megpróbáltatásokat álltak ki Isten hűséges szolgálói, így János is, akkor miért gondolnánk, hogy bennünket semmi baj nem érhet (lásd 1Pt 4:12-15)?

IMÁDJÁTOK A TEREMTŐT!

Mivel fejeződik be Jel 14:7 versében az első angyal üzenete? Mire kéri még utoljára ez az üzenet, ami az ítélet órájára figyelmeztet (lásd még Ézs 40:26; Jn 1:1-3; Róm 1:20)?

Jel 14:7 verse azzal a felhívással végződik, hogy imádjuk a Teremtőt. Ez az üzenet különösen fontos most, amikor a tudományos világ, sőt a kereszténység nagy része is elfogadta az evolúciót, azt a tanítást, ami minden bibliai és keresztény tan gyökerére sújt. Ha az evolúció igaz volna, a hitünk szükségképpen hazugság lenne. Ennyire kiélezett kérdés ez!

A Jelenések utolsó felhívása tehát a Biblia első könyvében, Mózes első könyvében gyökerezik. Az imádat kérdése körül dúló kozmikus küzdelem lényegét nem érthetjük meg igazán, amíg nem látjuk világosan a teremtés jelentőségét. „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet” (1Móz 1:1, ÚRK). Ez a vers az egész Szentírás alapja. „Kezdetben teremtette Isten...” Az ebben a szakaszban szereplő „teremtette” szó héberül a *bará'*, amit kizárólag úgy használnak, hogy Isten az alanya.

Ahhoz, hogy némi képet kapjunk Isten korlátlan hatalmáról, gondoljunk például csak az egyik teremtményére – a napra! A nap egyetlen másodperc alatt több energiát termel, mint amit az emberiség az idő kezdete óta előállított kőolaj, gáz, szén vagy tűz által.

A nap átmérője 1 392 700 km, és képes megtartani 1 millió földnagyságú bolygót, de a nap csak egy a galaxisunk, a Tejút legalább 100 milliárd csillaga közül. A Pisztolycsillag 10 milliószer annyi energiát bocsát ki, mint a mi napunk. 1 millió, a naphoz hasonló bolygó könnyen elferne a Pisztolycsillagban. Véges értelmünkkel hogyan is foghatnánk fel a teremtést!?

A teremtés rámutat Isten döbbenetes hatalmára és végtelen erejére. Az Úr teremtő ereje nemcsak az eget és a földet hívta létre, hanem népéért is munkálkodott a századokon át. Ő az Isten, akitől ered a világ, aki mindig jelen van benne és soha nem hagyja el népét a világon.

Hogyan világít még jobban rá Isten szeretetére a teremtett világ elképesztően hatalmas volta? Hiszen noha oly parányiak vagyunk a világmindenséghez képest, Krisztus mégis meghalt értünk!

ISTEN KÖZELSÉGE

A Teremtő Isten, aki létrehozta a napot, a holdat és a csillagokat, aki döbbenetes erejével megteremtette ezt a bolygót és betöltötte élőlényekkel, érdeklődéssel fordul mindannyiunk felé. Ő az Isten, aki kiszabadította népét az egyiptomi szolgaságból, vezette őket pusztai vándorlásuk során, manát hullatott nekik az égből, ledöntötte Jerikó falait és legyőzte Izrael ellenségeit. Isten, aki végtelen erejével megteremtette az univerzumot, felmérhetetlen hatalmával vereséget mér a gonoszság erőire is, amelyek minden lélekért harcolnak.

Zsolt 139:15-18, ApCsel 17:27, 2Kor 5:17 és Kol 1:17 versei szerint mennyire van közel hozzánk Isten?

A teológusok beszélnek Isten transzcendentális voltáról, ami azt jelenti, hogy Ő felette áll mindennek, az egész teremtett világnak. Ugyanakkor beszélnek immanenciájáról is, arról, hogy valamiképpen jelen van a mi világunkban, és amint a bibliai történelem tanúsítja, mélységesen bekapcsolódik a történésekbe. Az Úr „Magasságban és szentségben” lakozik, ugyanakkor „a megtörttel és alázatos szívűvel is” (Ézs 57:15, ÚRK). Jézus ezt mondta hűséges követőiről: „Én öbennük, és te én bennem, hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és úgy szereted őket, amint engem szerettél” (Jn 17:23, ÚRK). Meghittebb, szorosabb már nem is lehetne ez a kapcsolat!

Istenünk nagysága és hatalma olyan mérhetetlenül óriási, hogy átfogja a kozmoszt, ugyanakkor mindannyiunk életét is. Megígéri, hogy újjáteremt, átformál, a saját hasonlatosságára alakít át. Gondoljunk csak bele, hogy ez mit jelent! A világot megteremtő és a galaxisok milliárdjait fenntartó Isten, akiben „élünk, mozgunk és vagyunk” (ApCsel 17:28) a mi szívünkben is munkálkodik, új szívet ad, megtisztít a bűntől és új teremtéssé tesz bennünket Krisztusban. Megerősítő, vigasztaló a tudat, hogy Istenünk, ez az elképesztő hatalmú Úr szeret bennünket, gondoskodik rólunk!

Hogyan tanulhatsz meg reményt és vigasztalást találni abban, hogy Isten ilyen közel jön hozzánk? Vagy talán inkább megrémít, mivel ismeri a legsötétebb titkaidat is? Hogyan találhat az ember békességet ebben a tekintetben?

EVANGÉLIUM, ÍTÉLET, TEREMTÉS

Figyeljük meg az első angyal üzenetét! *Örökkévaló evangélium. Az ítélet órája. Imádjátok a Teremtőt!* Gondoljuk meg, hogy milyen szoros a kapcsolat ezek között! Amikor az ítéletben megállunk a Teremtőnk előtt, egyedül az evangélium ad reményt. *„Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint”* (Róm 8:1). Nem esnek kárhoztatás alá sem most, sem az ítélet idején!

A Teremtő Isten üzenetének központi szerepe van a jelenvaló igazságban, különösen akkor, amikor az evolúció (még ha „keresztény” köntösben jelenik is meg) a keresztény hit alapját fenyegeti elpusztítással.

Az evolúciós gondolkodás támadása idején Isten azonban elindított egy egyházat, egy népet, amelynek már a neve is bizonyosság az evolúció ellen. Ennek a népnek kell hirdetnie azt az alapvető igazságot, hogy Isten a Teremtő és a Megváltó.

Olvassuk el Róm 5:17-19, Ef 3:9, Kol 1:13-17 és Jel 4:11 verseit! Mit tanítanak ezek a szakaszok Jézusról, Teremtőnkéről és Megváltónkáról?

Figyeljük meg, milyen szorosan kapcsolódik Jézus teremtői volta ahhoz, hogy Ő a Megváltó! Teremtő voltának elhomályosodásával – és az evolúció tana elkerülhetetlenül erre vezet – megváltói szerepét is megkérdőjelezzük. Jézus azért jön, hogy megszabadítson bennünket a bűntől, a haláltól, a szenvedéstől és az erőszaktól, miközben az evolúció tanítása szerint a bűn, a halál, a szenvedés és az erőszak éppenséggel a teremtés eszköze volt? Isten éppen attól a folyamattól ment meg bennünket, amit eredetileg Ő maga alkalmazott? Veszélyes hazugság ez!

Ami pedig még rosszabb, hogy az evolúció gúny tárgyává teszi Jézus kereszthalálát. Miért? Pál elválaszthatatlan kapcsolatot lát a bűn Ádám általi betörése és Jézus halála között (lásd Róm 5:17-19). Tehát közvetlen a kapcsolat Ádám és Jézus között. Az evolúciós elképzelés szerint azonban nem vezethette be a halált a bűntelen Ádám, hiszen éppen a halál – az évmilliókon át pusztító halál – volt állítólag a szükséges erő, ami Ádám megmentéséhez kellett.

Tehát az evolúció elmélete az alapjától kezdve rombolja a kereszt bibliai alapját. A hetednapos adventisták viszont élő bizonyosággként szólítják a világot a Teremtő imádatára e tévtanítással szemben.

A TEREMTŐ A KERESZTEN

Csodálhatjuk és imádkozhatjuk az Urat, a Teremtőt, de ennél még tovább megyünk. Az előzőekben megállapítottuk, viszont érdemes újból megfigyelni, hogy a Teremtőnk egyben a Megváltónk is. Isten, aki megteremtett bennünket ugyanaz, mint aki megváltott. Azt mondta: „*Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra*” (1Móz 1:26), és Ő nem más, mint aki a kereszten felkiáltott: „*ELI, ELI! LAMA SABAKTÁNI? azaz: Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet*” (Mt 27:46). Kell ennél több indok arra, hogy féljük Istent és dicsőséget adjunk neki, imádjuk Őt?

Bűnbe süllyedt emberként hogyan adhatunk megfelelő választ erre a lenyűgöző igazságra? Hogyan felelhetünk erre? Az első angyal üzenete így hangzik: „*Féljétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget: mert eljött az ő ítélte- nek órája; és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” (Jel 14:7).

Olvassuk el Jn 19:16-30 szakaszának beszámolóját Jézus kereszthaláláról, és közben gondoljunk az eddig megvizsgált bibliaiszövegekre az- zal kapcsolatban, hogy Jézus a Teremtő! „*Mert benne teremtetett minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónok, akár ural- mak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok, minden általa és őrá nézve teremtetett*” (Kol 1:16, ÚRK). **Hogyan reagáljunk Isten szeretetének csodálatos kifejezésére?**

A kereszttel után érkezett az első angyal üzenete, ami a Teremtő imádatára szólít, miután az egész világmindenség és Krisztus követői előtt is nyilván- valóvá vált, hogy „*aki teremtette a mennyet és a földet, és a tengert és a vizek forrásait*” az nem más, mint aki noha Isten volt, „*szolgai formát vett fel, és hasonló lett az emberekhez. És amikor emberi formában volt, megalázta ma- gát, engedelmes volt haláláig, mégpedig a kereszthaláláig*” (Fil 2:7-8, ÚRK).

Micsoda látvány lehetett ez azok számára, akik ismerték Jézust, mielőtt em- berként a földre jött! Nem meglepő, hogy a mennyei lények is imádják Őt. Mi pedig, akiket a vérén váltott meg, vajon mi mást tehetnénk, mint hogy imádjuk Teremtőnként és Megváltónként?

A kereszttel fényében miért bizonyul szörnyű tévtanításnak az az elkép- zelés, miszerint bűnös emberként bármint is hozzátehetnénk ahhoz, amit Krisztus a kereszten elvégzett? Vajon mi volna az, ami még hoz- záadhatna ahhoz, amit a Teremtő már megtett értünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A Szentírás egyik központi témája Isten imádata, ami mindig is vita tárgyát képezte az emberek között, sőt Isten népe között is. Az Ószövetség idején a próféták korholták Isten népét, amiért idegen isteneket imádtak vagy pedig a pogány világ vallási szokásait követve tisztelték az Urat. A kozmikus küzdelem kellős közepében feszül az Isten imádata és az idegen istenek tisztelete közötti ellentét, és ehhez társul még Isten törvényének semmibevétele.

„Az imádat az emberi lét legalapvetőbb aspektusát szólítja meg, azt illetően, hogy mit kell tenni a Teremtő jelenlétében az embernek, az élő teremtménynek... Csak az élők imádkozhatnak az Urat, a halottak nem imádkozhatnak Őt... Aki megteremtett bennünket, az hív, hogy adjuk neki az életünket, így fejezve ki imádatunkat. Majd életünket gazdagabban visszanyerve mások áldására élhetünk. Az imádat létezésünk természetét és célját érinti. Szükségünk van arra, hogy ne minden önmagunk körül forogjon, így megszabaduljunk az önzéstől. Értelmét veszti a létünk, ha nem imádjuk Istent, célt tévesztett, ezért a halálba, a teljes megsemmisülésbe tart, mert elszakadunk az élet forrásától” (Ángel Manuel Rodriguez: *The Closing of the Cosmic Conflict: Role of the Three Angels' Messages*. 42. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Időzzünk még annál a kérdésnél, hogy a bűnbe süllyedt világban miért van többre is szükségünk annál, mint hogy Isten megteremtett! Miért elengedhetetlen a megváltás ígérete is?
- 2) Idézzünk fel olyan eseteket, amikor félreérthetetlenül láttuk Isten munkáját az életünkben, ami bemutatta, mennyire szeret bennünket! Tegyük hozzá, hogy Ő az Isten, aki az egész világmindenséget létrehozta! Ő az, aki annyira szeret, törődik az életünkkel. Miért nemcsak vigasztaló, hanem alázatra is készítő gondolat ez?
- 3) Amennyiben az evolúció tana igaz volna, vajon miért kellene imádnunk a Teremtőt, aki a halál, az erőszak, a rombolás, a szenvedés és a tömeges pusztulás évmilliárdjain át alkotott volna meg minket, miközben Mózes *első könyvében* egészen más képet ad a teremtésről? Ennek ellenére imádnunk kellene Őt? Mégis miért? Azért, mert évezredekken át hazudott volna nekünk az eredetünkről?

GALAMB GYÖNGYVÉR: EGY DAL A SZERETETRŐL

Én oly sokszor elfutok
színed elől, mint ma is.

Sőt, én magam sem tudom,
mi késztet erre megint:

Erős karod ellökni,
hiszen szorosán ölel.

Szemeidből zuhanni,
mikor fényük fölemel.

Mert Nálad van az Élet,
s messze Tőled a halál.

És én újra csak félek,
amikor a létem fáj.

Pedig a fájdalom fog
s köt össze végleg Veled.

Bűn sebe Benned sajog,
ha odaadom Neked.

Ha nem futok halálba
és végre maradok ott:

ahol ölelve s várva
létem soha el nem fogy.